

บทที่ 1 จดหมายจากต่างแดน

กรี๊งๆ กรี๊งๆ กรี๊งๆ กรี๊ง!

เสียงจากกระดิ่งไฟฟ้าที่ทำขึ้นเป็นพิเศษซึ่งติดตั้งไว้ตรงเสาหินปูนข้างประตูรั้วอัลลอยหน้าบ้านสองชั้นขนาดกลางหลังหนึ่งตั้งขึ้นล้นบริเวณและดั่งซัดลั่นโสตประสาทไปถึงสวนหย่อมขนาดเล็กหลังบ้าน

หญิงสาวผมสีดำยาวมันขลับสะดุ้งเหือกเมื่อกระดิ่งเจ้าปัญหาถูกใช้งาน เมื่อครู่หล่อนกำลังไกวชิงช้าไปมาอย่างเพลิดเพลินพลางพลิกหน้ากระดาษหนังสือนวนิยายสุดแสนจะโรแมนติกของนักประพันธ์ชาวต่างชาติที่หล่อนชื่นชอบ หากแต่ตอนนี้เสียงกระดิ่งนั้นทำเอาสมาธิของหล่อนกระเจิดกระเจิงหมดแล้ว

ร่างบางระหงตันตัวขึ้นจากชิงช้าไม้พลางเอื้อมไปหยิบแว่นกรอบเปลือกทรงสี่เหลี่ยมขึ้นมาสวม หล่อนเซไปมาเล็กน้อยเมื่อลุกขึ้นมายืน จมูกเล็กๆ แต่โด่งเป็นสันยื่นขึ้นเหมือนเด็กหญิงตัวน้อยเวลาถูกชดใจ

"มีन्हหัว" หล่อนเอ่ยเบาๆ พลางวิ่งเหยาะๆ อ้อมไปทางข้างบ้านรองเท้าแตะที่ถูกสวมอย่างลวกๆ โดยไม่ใส่ใจว่ามันจะเข้าคู่กันหรือไม่

บ่งบอกนิสัยใจร้อนของหญิงสาวได้ดี

กรี๊งๆ กรี๊งๆ กรี๊งๆ กรี๊ง!

และแล้วมันก็ทำงานอีกครั้ง กระดิ่งไฟฟ้าที่ถูกประดิษฐ์และติดตั้งด้วยความภาคภูมิใจโดยพี่ชายเพียงคนเดียวของหล่อนซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันเพียงสองคน และมันก็สร้างปัญหาให้กับสมาคมแม่บ้านละแวกนี้ไม่น้อยเพราะเสียงที่ทำให้เอาแก้วหูปวดระบม นำอยู่หรือหากชาวบ้านชาวช่องจะรำคาญ

"มาแล้วค่ะๆ อย่ากดอีกนะคะ" หญิงสาวเร่งฝีเท้ามายังประตูหน้าบ้านอย่างรวดเร็ว ดวงตากลมโตคู่สวยหรือลิ่งเล็กน้อยขณะเพ่งมองผู้มาเยือนที่นั่นคร่อมรถจักรยานยนต์อยู่นอกบ้าน

"จดหมายลงทะเลเบียนครับ" ชายผู้นั้นคือบุรุษไปรษณีย์ที่เป็นศัตรูคู่อริของเจ้ามอม ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของคุณนายวิภาดาข้างบ้านนี่เอง

"จำหน้าถึง ดร. ดนัทธ์ ปรเมศพิทักษ์ครับ" เมื่อสิ้นประโยค สีหน้าของหญิงสาวก็พลันบึ้งตึงอย่างหมดอารมณ์ลึนระทึก

"ฉันเป็นน้องสาวค่ะ เดี่ยวเซ็นรับแทน" หญิงสาวแยมยิ้มหวานหยด หากแต่ตาคุ้งกลมกลับฉายแววเมื่อหน้ายเสียอย่างนั้น สองอาการที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าสามารถเรียกรอยยิ้มจากบุรุษไปรษณีย์ได้ไม่น้อยเลยทีเดียว อีกทั้งน้ำเสียงอ่อนหวานอย่างเสแสร้งนั้นอีก มือเรียวลอดผ่านช่องประตูรั้วอัลลอยยื่นไปรับอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ขนาดของหน้าจอใหญ่กว่าฝ่ามือเล็กน้อยกับปากกาพลาสติกมา มันดูคล้ายคอมพิวเตอร์มือถือที่พี่ชายของหล่อนเรียกว่าปาล์มและพกมันไปไหนมาไหนด้วยตลอด

หญิงสาวเซ็นชื่อตนเองลงบนหน้าจออย่างลวกๆ

"คุณภัทรา ปรเมศพิทักษ์นะคะ" บุรุษไปรษณีย์เอ่ยซ้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ เมื่อเห็นหญิงสาวพยักหน้า เขาก็เอื้อมมือไปหยิบจดหมายปึกใหญ่ ดูท่าจะมีจดหมายร่วมๆ สองโหลเห็นจะได้ ภัทรารับมันมาถือพลาจ้องมองอย่างงงงวย เจอจดหมายมากขนาดนี้ใครล่ะจะไม่ตกใจ

จดหมายของหล่อนสักฉบับยังไม่มี ส่วนของพี่กลับมีเกินอยากได้
อย่างว่า... ดนภักรมีหน้าที่และมีเรื่องให้ต้องรับผิดชอบมากกว่า
หล่อนหลายเท่านี้

ไล่เรียงเรื่องราวย้อนไปเมื่อสิบปีก่อนของดนภักรและภัทธา หรือที่
เข้าใจกันในชื่อภักรกับแพม สองพี่น้องเป็นทายาทสายตรงคู่สุดท้าย
ของตระกูลบรมศพิทกษัตริย์ซึ่งอดีตเคยมีชื่อเสียงในแวดวงสังคมชั้นสูง แต่
หลังจากบิดาและมารดาของทั้งสองประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิต
เมื่อครั้งที่ภัทธาอายุสิบสองปี อันเป็นช่วงที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจที่ชาว
ต่างชาติกลุ่มหนึ่งปั่นตลาดหุ้นโลกเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน ทุกสิ่ง
ทุกอย่างของตระกูลอันทรธานหายไปไหนพริบตา ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด
รวมทั้งบริษัทและคฤหาสน์สี่ขาที่ทั้งสองเรียกว่าบ้านนั้นก็ถูกยึดไปโดย
ผู้ทำงานอยู่ในบริษัทเดียวกันกับบิดา ด้วยค่ากล่าวอ้างที่พูดให้ตนนั้น
เหมือนพ่อพระมาช่วยเด็กๆ คนคนนั้นบอกดนภักรว่าบิดาของเขามี
หนี้สินมูลค่าหลายร้อยล้านบาท เพราะฉะนั้นการยึดทรัพย์สินสมบัติไป
แทนเงินที่กู้หนี้ยืมสินมานั้นไม่ใช่สิ่งผิด

ดนภักรที่ตอนนั้นอายุสิบเจ็ด มากกว่าภัทธาห้าปีและกำลังศึกษา
อยู่ในระดับสุดท้ายของชั้นมัธยมปลายต้องประสบปัญหาการดำรงชีพ
แต่เขาก็สามารถหาทุนเรียนต่อและเรียนจบคณะวิศวกรรมศาสตร์
ภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว อีกทั้งยังได้ดุษฎีบัณฑิตในอีกไม่กี่ปีต่อมา
ด้วยเงินส่วนตัวบางส่วนซึ่งเขาอธิบายกับน้องสาวว่าเป็นส่วนที่พ่อแม่
เก็บไว้ให้โดยเฉพาะ และภัทธาก็คิดว่ามันคงมากพอดู เพราะมันทำให้
ดนภักรเรียนจบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยชื่อดังระดับโลกได้

เงินที่บิดามารดาของทั้งคู่เคยฝากไว้ในบัญชีธนาคารชื่อของภัทธา
นั้นสามารถส่งหล่อนเรียนต่อจนจบระดับมัธยมและจบปริญญาตรีถึง
สองสาขาจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังของประเทศสองสถาบัน ทั้งยังมี

เกียรตินิยมเหรียญทองพวงมาลัยอีกต่างหาก

หลังจากนั้นคนนักทรีก็เข้าร่วมงานกับบริษัทซอฟต์แวร์ชั้นนำซึ่งผู้บริหารระดับสูงของที่นี่ส่วนใหญ่เคยเป็นคนเก่าคนแก่ของบิดาเขา แต่บริษัทกลับถูกชาวต่างชาติซื้อหุ้นเกือบทั้งหมด ดังนั้นคนนักทรีจึงเหมือนคนที่ทำงานให้พวกฝรั่งไปโดยปริยาย ชายหนุ่มเลือกที่จะซื้อบ้านสองชั้นขนาดกลางที่ตั้งอยู่กลางกรุงหลังนี้ไว้ให้น้องสาวคนเดียว ส่วนตัวเองนั้นอยู่ไม่เป็นหลักแหล่งนัก ปัจจุบันคนนักทรีอายุยี่สิบเจ็ดปีและเป็นอาจารย์ภาคพิเศษให้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาลแห่งหนึ่ง งานที่รัดตัวทำให้เขาไม่มีเวลากลับบ้านมากนัก ส่วนน้องสาวก็ต้องไปเรียน ดังนั้นในตอนกลางวันบ้านหลังนี้จึงไม่ต่างอะไรกับบ้านร้าง

หล่อนพนึกถึงเรื่องเก่าๆ จนได้ลืมน้ำ

"เอ่อ แล้วนี่ก็ของคุณภัทรา ปรเมศพิทักษ์ครับ" เจ้าตัวเวทหน้าขึ้นมองของจดหมายสี่ขาแบบเป็นทางการแล้วยื่นมือไปรับมันมาถือไว้ เมื่อหญิงสาวเซ็นชื่อรับเรียบร้อย หล่อนก็รีบเดินเข้าบ้านอย่างรวดเร็ว หนังสือนวนิยายเล่มโปรดถูกวางลงบนกองจดหมายข้างเครื่องโทรศัพท์อย่างหมดความสำคัญ ส่วนเจ้ารองเท้าแตะไม่ถูกคู่ก็ถูกถอดวางระเกะระกะไว้หน้าบ้านเสียอย่างนั้น

ภัทราวิ่งปราดขึ้นบันไดด้วยความรวดเร็วแล้วกระโจนเข้าไปในห้องนอนสีหวานของตนทันที มือของเธอสั่นกึกๆ ขณะพลิกของจดหมายขึ้นมาดูชื่อผู้ส่ง ตรงมุมขวาด้านล่างของซองเป็นตราสัญลักษณ์ของสถาบันอะไรบางอย่าง รูปร่างคล้ายโลโบราณ มีตัวอักษรสีขาวอยู่ด้านบน ด้านล่างเป็นรูปเครื่องหมายกากบาทสีแดง ส่วนที่อยู่ตรงกลางเป็นรูปมงกุฎราชินีอังกฤษ

"ยูนิเวอร์ซิตีออฟลอนดอน" ภัทราอ่านออกเสียงอย่างแผ่วเบาตามตัวอักษรภาษาอังกฤษที่จำหน้าซองพลาจใช้นิ้วเรียวกะซองจดหมาย

ออกอย่างประณีต ไม่รู้ว่าหล่อนเกรงของจดหมายนี้จะบุบสลายหรืออย่างไร เวลาเกือบห้านาทีหมดไปกับการรัดแงะกระดาษสีขาวที่พับอย่างเรียบร้อยอยู่ในซองออกมา

บัดนี้หญิงสาวจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว หัวใจเต้นโครมครามไม่เป็นจังหวะ มือสั่นเทากำลังคลี่กระดาษแผ่นนั้นออกอย่างช้าๆ หล่อนกวาดตาทั่วทุกตัวอักษรที่เขียนอยู่บนกระดาษก่อนเบิกตาโตด้วยความตกใจ แฉ่นในสบนหน้าถูกโยนไปไว้บนเตียง ตามด้วยเสียงวิ้งลงบันไดกึกๆ จนบ้านสั่นสะเทือน

มือเรียกวว่าหูโทรศัพท์พร้อมกดหมายเลขลงไปอย่างชำนาญ มือที่ไม่ยอมอยู่สุขจับนูนปายนี้ไปทั่วเท่าที่แขนจะเอื้อมถึง ตอนนี้จิตใจของหล่อนไม่อยู่กับเนื้อกับตัวยิ่งกว่าเมื่อครู่เสียอีก

"ฮัลโหล ว่าไง พี่สอนหนังสืออยู่" เสียงชายหนุ่มดังขึ้นที่ปลายสาย

"พี่ภัทร์? คือแพมๆ...เอ่อ...แพม..." ภัทราเรียกแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นอย่างคุ้นเคย น้ำเสียงที่ตื่นตระหนกจนสังเกตเห็นได้ทำให้คนปลายสายเกิดอาการหวาดวิตกเล็กๆ

"แพมเป็นอะไร" เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

"แพม...แพมสอบติดทุนไปเรียนต่อโทที่อังกฤษนะค่ะ! ตกใจไหม พี่ภัทร์! แพมเป็นคนแรกในรอบหลายสิบปีเลยนะที่ขู่นี้รับ!" ภัทราพูดออกไปเต็มประโยคด้วยน้ำเสียงดีใจสุดฤทธิ์สุดเดช

"อ้อ อิม พี่รู้แล้วละ" เสียงขาดช่วงไปราวสองวินาที "เฮ้ย! อังกฤษเหรอ!" ดนภัทร์ร้องเสียงหลงทำเอาบรรดานักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่พร้อมใจกันสะดุ้งเฮือก

เวลาเดียวกัน ชีกโลกอีกด้านหนึ่ง

ภายในห้องสวีทสุดหรูของโรงแรมที่มีดาวห้าดวงการันตีด้านความพิถีพิถันและความสวยงามนั้นประดับประดาไปด้วยเฟอร์นิเจอร์

โหนดเหลืองและทอง ต่างตั้งอยู่อย่างเป็นสัดส่วนในห้องกว้างราวกับบ้านหลังเล็กหลังหนึ่งก็ไม่ปาน บนเตียงนุ่มที่อยู่มุมในสุดของห้อง ผ้าห่มและผ้าปูที่นอนนั้นยับเยินเนื่องมาจากกิจกรรมบางอย่างที่ไม่ค่อยน่าพิสมัยนัก เมื่อครูที่ผ่านมา ร่างของเหม่มสาวผมแดงซุกซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่มผืนยักษ์ สีครีมอ่อน หากแต่สายตาของเจ้าหล่อนซึ่งฉายชัดว่าไม่พอใจกลับจ้องจ้องยังชายหนุ่มผมบลอนด์ผู้ซึ่งกำลังสวมเสื้อสูทอยู่ตรงเก้าอี้ยาวปลายเตียง ที่เข้าสู่กับเฟอร์นิเจอร์ในห้อง

"เอ็ด จะไปไหนคะ" เสียงก่อนไปทางงัวเงียของเจ้าหล่อนสร้างความรำคาญให้เขาไม่น้อย

"มีสอน" เจ้าของซื่อเอ่ยสั้นๆ ทว่าได้ใจความชัดเจนยิ่ง

"นี่คุณทำงานอะไรบ้างเนี่ย" น้ำเสียงของหล่อนคล้ายจะแตกตื่นเขล็กน้อย เพราะหวังจะให้เขามาง้องอน แต่ที่ไหนได้...

"ไม่ใช่เรื่องของคุณ อ้อ แล้วก็ขอบคุณมากสำหรับข้อมูลหึ้น" ชายหนุ่มเอ่ยอย่างไร้เยื่อใย เมื่อเขาจัดการชุดสูทสีดำเข้าที่แล้ว ร่างสูงก็เดินไปคว้าแว่นที่หัวเตียงมาสวมก่อนเดินออกจากห้องนั้นโดยไม่ต้องให้ใครสั่งหรือเชื้อเชิญด้วยความว่องไว คงเหลือเพียงกลิ่นกายอ่อนๆ แสนหอมให้เหม่มสาวได้สูดดมแทนตัว หลังจากนั้นก็เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่โรงแรมซึ่งต้องรับมือกับเสียงกรี๊ดร้องสะเทือนเลื่อนลั่นจากห้องสวีทชุดหรูนี้

ชายหนุ่มไม่ชอบผูกมัดตนเอง

เอ็ดเวิร์ด เอิร์ล บารอนผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคมคายเหมือนเป็นอาวุธติดตัวมาตั้งแต่เกิด อีกทั้งผมสีบลอนด์ทองและผิวสีแทนไม่ถึงกับขาวฟ่องนักรของเขาก็ดึงดูดสายตาสาวๆ ที่เดินผ่าน นัยน์ตาสีฟ้าครามทำให้เขาดูมีเสน่ห์ หากแต่เสน่ห์ที่ทำให้หญิงสาวพากันหลงใหลเขาที่สุดจะเป็นเรื่องใต้โต๊ะคือ ใครจะรู้ว่าเจ้าของมูลนิธิเพื่อเด็กพิการทางสมอง เจ้าของเก้าอี้ผู้บริหารบริษัทผลิตและออกแบบอัญมณีชั้นนำของโลก อาจารย์ภาควิชาเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยชั้นแนวหน้าของสหราชอาณาจักร ไป

จนถึงผู้ถือหุ้นในอีกหลายต่อหลายบริษัทยักษ์ใหญ่นั้นเพิ่งมีอายุเพียงยี่สิบเจ็ดปีเศษๆ แถมยังเป็นคนหลายบุคลิกอีกต่างหาก ทว่านี่แหละ คือความท้าทายของเหล่าหญิงสาวเมืองผู้ดี ต่างก็อยากจะเป็นผู้พิชิตใจเขาทั้งสิ้น

เอ็ดเวิร์ดก้าวเข้าไปตามพรมสีแดงผืนยาวของโรงแรมระดับห้าดาว ในย่านวิกตอเรีย ย่านผู้มีอันจะกินของลอนดอน มือข้างขวาล้วงกระเป๋าอย่างมีมาด ส่วนมืออีกข้างล้วงเอาโทรศัพท์มือถือเครื่องใหญ่ทว่าอุปกรณ์เสริมครบครันเพราะเป็นได้ทั้งคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์เคลื่อนที่ออกมา กดเลขหนึ่งตัวที่บ้านที่หมายเลขไว้แล้วต่อสายโทรออก

"ฮัลโหลเวียน วันนีผมมีสอน เข้าบริษัทไม่ได้ คุณอย่าบ่นได้ไหม งานที่ยูมก็ยุ่งเหมือนกันนะ เบื่อพวกมีเงินแล้วเข้ามาแทรกแซงระบบการเรียนการสอนจริงๆ" เขาเอ่ยอย่างเร่งรีบ ตอนเช้าขยันทุ่มได้เดินมาถึงประตูโรงแรมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พนักงานรับรถซึ่งรู้งานนำรถเล็กซัสสปอร์ตสีดำคันงามมาจอดเทียบท่ารอผู้เป็นเจ้าของเป็นที่เรียบร้อย เอ็ดเวิร์ดไม่พูดอะไร หากทบที่ยื่นให้ก็ทำให้พนักงานผู้นั้นหน้าบานไปตลอดทั้งวัน

เอ็ดเวิร์ดเปิดประตูรถคันงามอย่างเบามือ ดูแล้วไม่ต่างจากเจ้าชายก้าวขึ้นรถม้าประจำราชวงศ์อย่างไรอย่างนั้น เมื่อก้าวเข้าไปนั่งในรถเรียบร้อย เขาก็ปิดประตูรถเบาๆ หากมันก็สนิทเรียบร้อยดีสมกับที่เป็นรถราคาแพง จากนั้นก็เร่งเครื่องออกไปอย่างรวดเร็ว ในหัวล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องงานทั้งสิ้น

"มิสเตอร์เอิร์ล ทำไม่ถึงได้หล่อสุดๆ แบบนี้นะ" สาวๆ พนักงานต้อนรับของโรงแรมทำท่ากุมหัวใจพลางไถลลงกับพื้นอย่างหมดแรง หากแต่นั้นคงเป็นเพียงการแสดงที่แลดูสนุกสนานในหมู่เพื่อนฝูงเท่านั้น เว้นเสียแต่ว่าผู้จัดการฝ่ายจะมาเห็นเข้า นั่นล่ะค่อยกลายเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย

สามเดือนเศษเข้าไปแล้วหลังจากที่จดหมายฉบับนั้นถูกส่งมาที่บ้านของภัทรา

ฤดูร้อนกำลังจะหมดลง ฤดูถัดไปเริ่มเข้ามาแทนที่ แอถมตอนนี้ก็มีเค้าว่าความอบอุ่นจะลาจากไปเสียแล้ว หากแต่สนามบินฮีทโธรว์ยังคงความแออัดอีกทีก็จ่อแจ่มไม่เปลี่ยนแปลงเหมือนอย่างที่เคยเห็นในโทรทัศน์ เสียงประกาศจากทางสนามบินฟังก็ครั้งๆ ก็ยังคงเป็นเสียงเดิมๆ ขณะเดียวกันนั่นเอง ร่างบางเด่นสง่าในเสื้อคลุมตัวยาวสีดำก็ขึ้นกระเป๋าดำเดินทางสีน้ำตาลใบใหญ่ออกมาจากประตูทางออกสำหรับนักท่องเที่ยวหญิงสาวสวมแว่นเปลือกกรอบอย่างเคย หากแต่มันก็ไม่อาจบดบังความงดงามภายในดวงตาคู่ดำสนิทนั้นไว้ได้ ริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปสติกสีชมพูอ่อนของหล่อนเฝ้ามองเข้าหากันเล็กน้อยอย่างเคยชิน พร้อมกับที่หล่อนล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายข้างของหลุยส์ วิตตองสีดำเข้าชุดกับเสื้อคลุมซึ่งพี่ชายหล่อนซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิด ภัทราหยิบกระดาษสีขาวที่พับกันหลายทบออกมาแล้วคลี่มันออกอย่างช้าๆ ขณะลากกระเป๋าย่างนุ่มสงบที่สุดของสนามบิน

"อังกฤษจำ แหมมาถึงแล้ว" หล่อนพูดทิ้งท้ายหลังจากอ่านข้อความบนกระดาษใบนั้น

ภัทราลากกระเป๋าย่างออกมายังทางออกของเทอร์มินัลที่สี่ในสนามบินฮีทโธรว์ หญิงสาวได้ศึกษาเส้นทางการเดินทางมาแล้วไม่น้อย หล่อนจึงเลือกเข้าเมืองโดยรถโดยสารประจำทาง แม้ว่าตรงเทอร์มินัลที่สี่ซึ่งอัดแน่นไปด้วยคลื่นมนุษย์มากหน้าหลายตานั้นจะมีสถานีรถไฟใต้ดินที่สามารถขนส่งนักท่องเที่ยวเข้าสู่ใจกลางกรุงลอนดอนได้โดยสะดวกและสบายกระเป๋าก็ตาม

ภัทราแก้มหน้าแก้มตาเช็คตารางเดินรถ พบว่ารถเมล์สองชั้นซึ่งเคลื่อนตัวออกจากเทอร์มินัลที่หนึ่งจะมารับผู้โดยสารในเทอร์มินัลที่

หล่อนยืนอยู่ในอีกไม่นาน ผู้คนที่รอรถอยู่ไม่ใช่จำนวนน้อยๆ เลย เป็นนักท่องเที่ยวเสียมาก เวลาขณะนี้ก็ราวๆ ป้ายสามเศษ หล่อนงยหน้าขึ้น มองฟ้าสีครามสดใสแล้วก็เผยยิ้มออกมาจนกลัวว่าใครบางคนจะมองว่าหล่อนเป็นบ้า หากแต่หล่อนกำลังมีความสุข มีความสุขที่ได้มายืนอยู่ที่แห่งนี้ ยิ้มให้แสงแดดเจิดจ้าแม้จะรู้ว่ามันกำลังจะกลายเป็นสุดท้ายอดแห่งสายฝนก็ตาม

เวลาผ่านไปสักพัก เสียงกริ่งๆ ของเครื่องยนต์ก็ดังแว่วมา หล่อนเห็นรถโดยสารประจำทางอันเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของกรุงลอนดอนซึ่งโด่งดังไม่แพ้ตู้โทรศัพท์สาธารณะสีแดงเคลื่อนตัวมาจอดเทียบท่าเพื่อรับคน มาลอนดอนทั้งที ภัทราเลือกที่จะขึ้นไปนั่งบนชั้นสองของรถแล้วชมวิวมานครให้ทั่ว ก่อนแวะไปทำธุระบางอย่างตามที่ระบุไว้ในกระดาษสีขาวที่พับเก็บอยู่ในกระเป๋าถือ พอรถเคลื่อนตัว ลมหนาวก็พัดวูบมาจากหล่อนถึงกับต้องห่อตัว หล่อนหันซ้ายหันขวา แต่ก็ไม่มีใครย่อท้อคิดหนีลงไปนั่งชั้นล่างสักคน

ตลอดเวลาที่นั่งอยู่บนรถ หล่อนเอาแต่ชมความงามของทัศนียภาพกรุงลอนดอนด้วยจิตใจพองโตอย่างปลื้มปิติ หล่อนเห็นนกพิราบนับร้อยๆ บินหลักกินอาหารที่คนเดินทางจากทั่วโลกมาหว่านให้ บ้างเตะทำให้ถ่ายรูปเคียงข้างสิงโตโลหะตัวใหญ่ที่หมอบเฝ้าอนุสาวรีย์อัลเบิร์ตเนลสัน ผู้ทำยุทธนาวีอันเป็นที่มาของชื่อจัตุรัสแห่งนี้ หลายตัวไม่เกรงใจความงามและความสะอาดของเมือง พวกมันบินโฉบขึ้นฟ้า อวดปีกกว้างแล้วถ่ายมูลลงแปะตามขอบน้ำพุและบนรูปปั้นต่างๆ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ความสวยงามของสถานที่ลดลงไปแต่อย่างใดในสายตารัทรา

ร่างบางระหงนั้นหันรีหันขวากวาดสายตาไปทั่วทุกสารทิศที่รถแล่นผ่าน หล่อนไม่เคยมีความสุขและตื่นเต้นเท่านี้มาก่อนในชีวิต เพราะผู้เป็นที่มักคอยดูแลประคบประหงมหล่อนทุกอย่าง แก้วงามที่ผ่านการเจียรไนจนประณีตยิ่งอย่างหล่อนไม่เคยออกมาเผชิญโลกกว้าง

ลัดชอบฟ้าตามหารัก

16

ด้วยตัวคนเดียว หล่อนไม่เคยรู้เลยว่านอกรอบที่พี่ชายของเธอวางไว้ให้
นั้นคืออะไรอยู่บ้าง และการตัดสินใจเดินทางมาเรียนต่อครั้งนี้ ภัทราก็
มั่นใจว่าตนตัดสินใจไม่ผิด